

der er fremkomne, maa jeg tilstaa, at jeg beklager, om det gamle Tidsskrift, der repræsenterer det System, som har været brugt i Rigsdagen i mange Aar, skulde miste noget af sit Tilskud. Jeg skal derfor i Anledning af de Udtalelser, der kom frem i Gaar, udtale, at jeg, hvis Forslaget, saaledes som det nu foreligger, bliver vedtaget, og der altsaa bevilges 600 Kr., agter paa Tillægsbevillingsloven at stille Forslag om yderligere 100 Kr. til Støtte for det Tidsskrift, som vilde miste de 100 Kr., naar der ikke kommer saadant Forslag frem.

Ordføreren (J. C. Christensen): Heller ikke jeg har meget at tilføje til, hvad jeg i Gaar fremsatte til det Afsnit, der nu ligger for, og jeg har saa meget mindre Grund til at tale længe ved denne Lejlighed, som jeg tror, at der er talt tilstrækkelig, saa at de ærede Medlemmers Taalmodighed maaske nok er bleven sat paa Prøve. Hvad Finansloven angaar, er der fremsat et Par Udtalelser under disse Dages Forhandling, som har betydelig Interesse. Den første var den, vi hørte forleden fra den ærede Krigsminister om, at han ad Aare vil forhandle om at faa disse Bevillinger, han søger. Deraf kan man slutte, at i Aar har Krigsministeren opgivet at kæmpe videre for dem. — Den anden Udtalelse fremkom i Gaar fra den højtærede Konseilspræsident, og den gik ud paa, at han tiltraadte de Forslag, som fra vor Side ere stillede op til Kommunitets- og Sorø Akademi Budget om Rentenedsættelse. Disse to Udtalelser have endvidere Interesse, fordi de vise, at Finansloven, saaledes som den nu sikkerlig vil komme til at foreligge, vil faa Ministeriets anbefaling i det andet Ting. Anderledes kan jeg ikke opfatte Udtalelsen, og derfor blev jeg i Gaar glad ved, at den højtærede Kultusminister gav sin Tilslutning til disse Forslag, men min Glæde fik rigtignok et Skaar ved det aber dæbei som, den højtærede Konseilspræsident kom med samtidig, idet han tog et Forbehold med Hensyn til sin Tilslutning til disse Ændringsforslag. Det gik ud paa, at Ministeren maatte betragte hele Stillingen saaledes, at en Rentenedsættelse vilde finde Sted, hvis Ministeren maatte mene, at det var i vedkommende Institutions Interesse, og dette alene vilde Ministeren se paa. Til Begrundelse af denne sin Stilling nævnedes den højtærede Konseilspræsident den Udtalelse, som i Fjor var fremsat af den daværende Kultusminister. Den højtærede

Konseilspræsident læste denne Motivering op og oplæste desuden, hvad jeg som Ordfører havde sagt. Idet jeg refererede disse Motiver som Ordfører, refererede jeg dem ganske saaledes, som de vare fremsatte for os, og den højtærede Konseilspræsident sagde saa derom, efter at have læst mine Udtalelser op: Ærede Medlemmer ville altsaa se, at den ærede Ordfører ganske har gengivet den samme Tanke, som Ministeren havde, nemlig at man skulde gaa til en Rentenedsættelse, fordi vedkommende Institutions Interesse krævede det, men ikke af anden Grund. Jeg maa dog dertil tilføje, at vi fra vor Side ogsaa have en anden Motivering, og den stod ikke uklar for Folketinget i Fjor, idet vi fra vor Side navnlig hævdede, at der af Statens Midler ikke bør tages højere Renter end den almindelige Rente her i Landet, og at Statskassen for sit Vedkommende som Kreditor bør optræde lige saa humanant som andre humane Kreditorer her i Landet. Denne Motivering er ogsaa fra vor Side bleven fremsat adskillige Gange i Fjor, det er sikkert nok, og det vil jeg her benytte Lejligheden til at fremhæve. Jeg vil tilføje, at saaledes som Forslaget i Fjor blev fremsat for os fra Ministeriets Side, forelaa der ganske vist denne Motivering, men vi havde dog gyldig Grund til at antage, at naar et saadant Forslag var blevet vedtaget i Fjor paa Finansloven, var det noget, der blev staaende, og at der saa fandt en Rentenedsættelse Sted. Det havde vi gyldig Grund til at vente efter de Forhandlinger, der vare blevne førte i Finansudvalget, ligesom vi ogsaa havde gyldig Grund til at tro, at denne Rentenedsættelse vilde finde Sted Aar efter Aar, og at det ikke var Meningen, at man et Aar vilde nedsætte Renten og et andet Aar sætte den op igen, efter som man fandt, at Konjunkturerne vare. Det vilde ikke være heldigt for Debitorerne, at de saaledes et Aar fik en Rentenedsættelse og et andet ikke. Saa vide de ingen Besked derom, og det maa blive en usikker Stilling for dem. Vi troede i Fjor, at Meningen dermed var, som jeg nu har angivet, og derfor fandt vi i Efteraaret, at det var mærkeligt, at en Rentenedsættelse ikke havde fundet Sted, og fandt det heldigt, at den i Vinterens Løb fandt Sted, eftersom det faldt sammen med vor Opfattelse i det hele taget. Nu er der ingen af os, der kan forhindre den højtærede Konseilspræsident i at have sin Mening om Sagen. Vi kunne ikke ved vort Forslag her paatvinge Administrationen vor Opfattelse, og den